

—
EMILIANO LÓPEZ
MÓNICA RIVERA
P.74

O
B

—
FLEXOARQUITECTURA
P.76

SER

—
MERITXELL
INARAJA I GENÍS
P.78

V
A

—
LACOL
ARQUITECTURA
P.79

TORI

—
GUILLEM CARABÍ BESCÓS
P.80

—
JOSEP OLIVÉ SAPERAS
P.80

—
ARÁNZAZU MELÓN
P.80

Emiliano López
Mónica Rivera

Institut d'Educació
Secundària a Begues

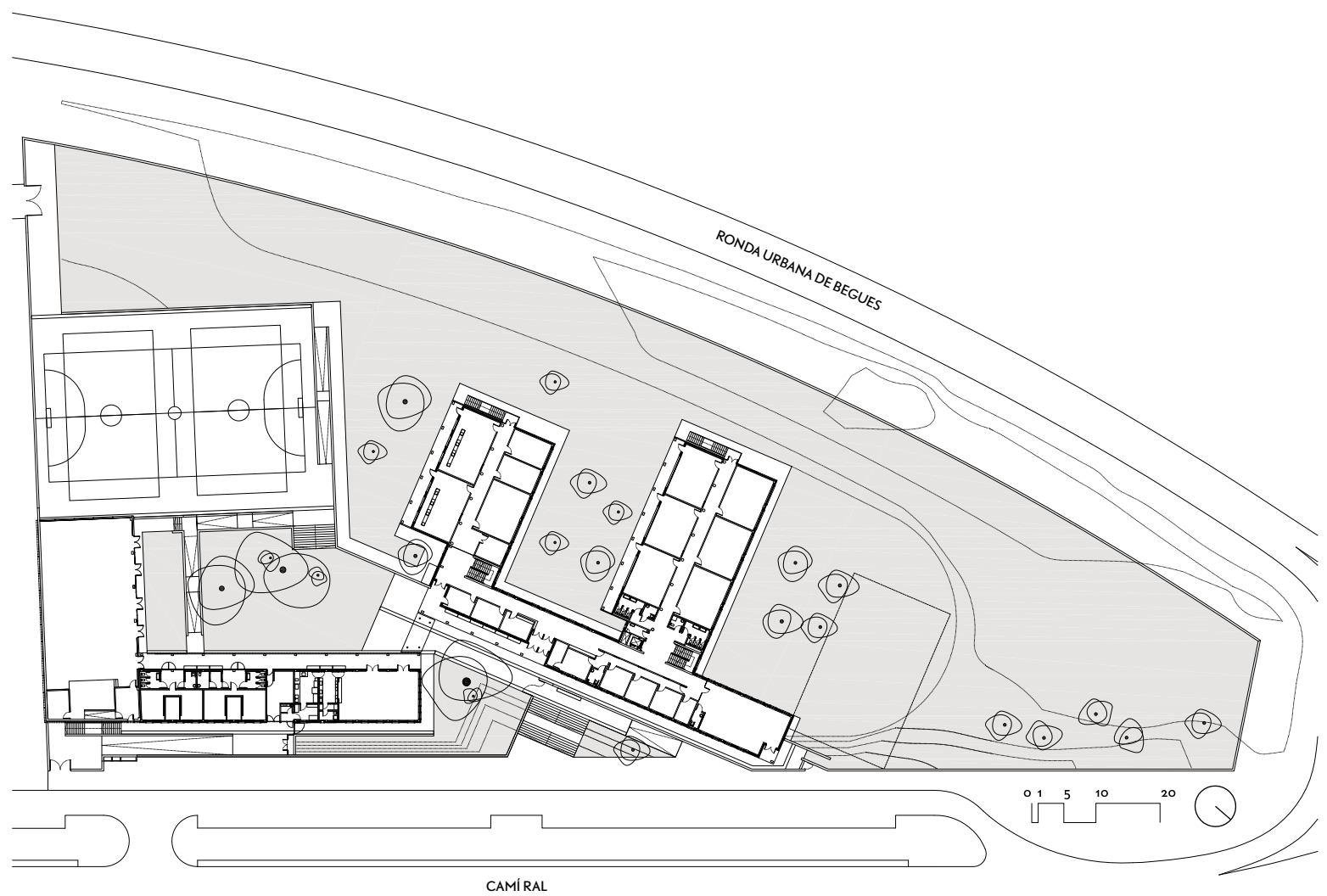
El solar es troba en un extrem de la vila de Begues. Es tracta d'un solar triangular en pendent amb una gran quantitat de pins a l'interior. La nostra proposta s'esglaona per tal d'adaptar-se al pendent i es fragmenta en diferents edificis i plataformes amb la voluntat de conservar el màxim nombre d'arbres possible. Tracta d'integrar-los als espais oberts, entre els volums construïts.

L'accés al recinte es fa des del costat més elevat, el camí Ral. En aquest punt, l'edifici se separa de la vorera i aprofita la topografia del terreny per crear una plaça d'accés al conjunt.

El programa es reparteix entre dos volums construïts ben diferenciats. Un cos principal de tres nivells conté la part de programa docent: aules, tallers, departaments, secretaria, direcció i biblioteca. I un segon cos d'una planta conté el programa relacionat amb el lleure: gimnàs, vestidors, cuina menjador i instal·lacions.

Els edificis es resolen amb estructura portant de formigó semiprefabricada. Les façanes són de plaques prefabricades de formigó, tintades en massa amb una barreja de pigments negres i verds. Amb aquest color i una textura indefinida busquem integrar la gran massa construïda en un entorn homogeni de pins i roures.

Flexo Arquitectura

Centre de dia i activitats
comunitàries

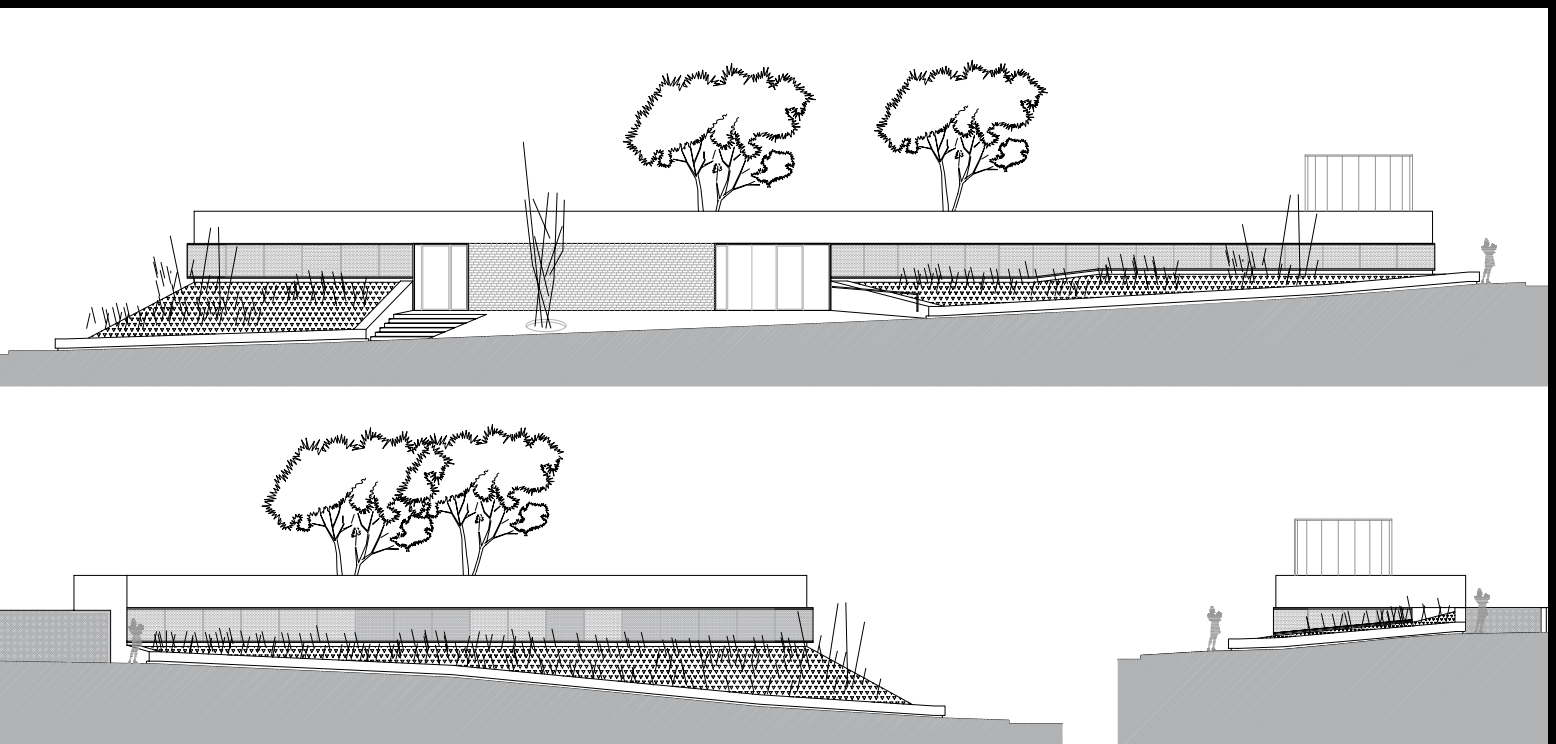
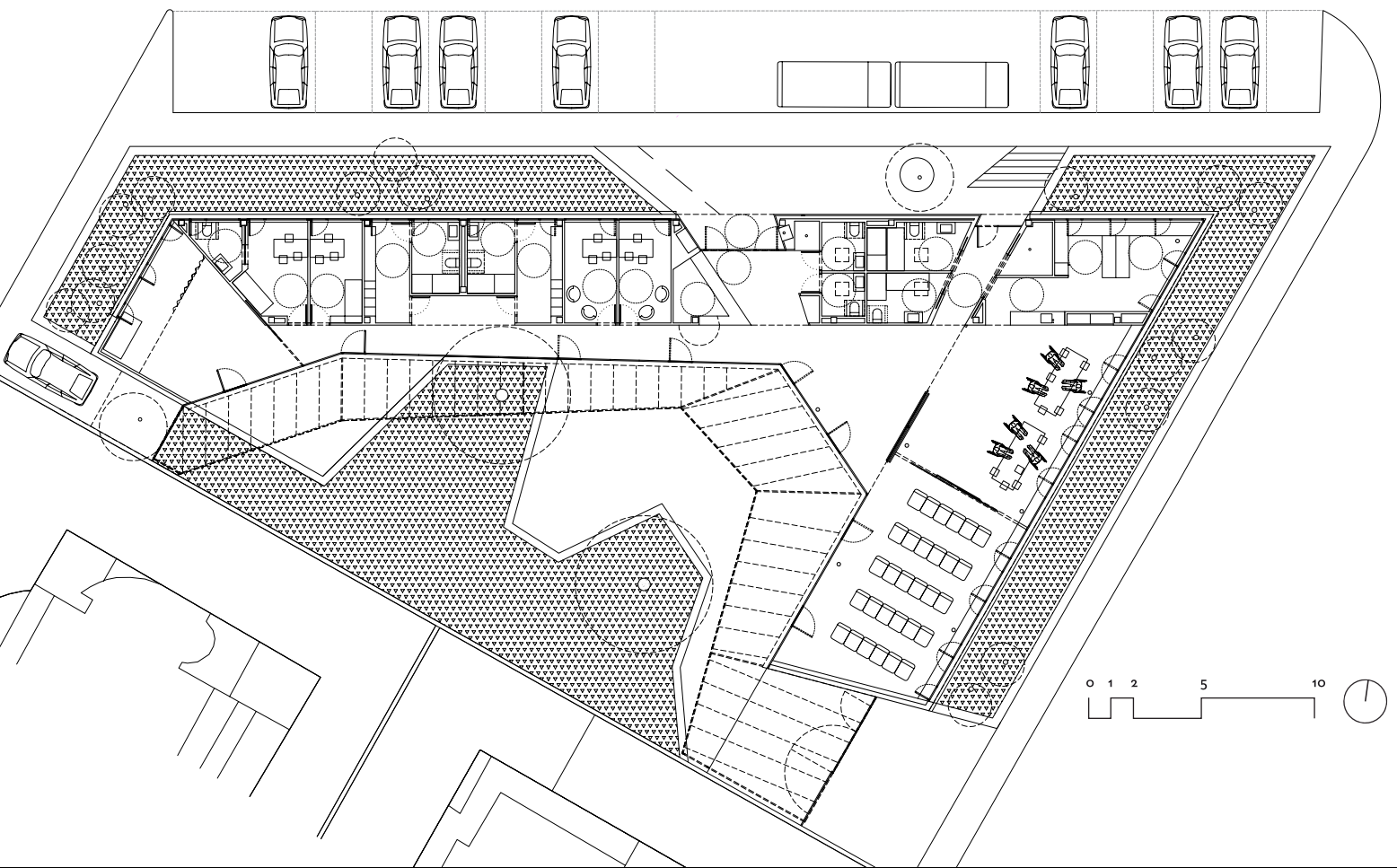
La proposta, situada en un barri residencial situat al límit entre el teixit urbà i la perifèria de Palma, parteix de tres principis elementals:

1. Àrees col·lectives. Interpretem el projecte com una oportunitat per intensificar les relacions col·lectives al centre. Amb aquest objectiu, organitzem el programa en una sola planta al voltant d'un jardí amb dos pins existents i orientat a sud. El jardí, que quedarà semisoterrat per protegir-lo del vent i de la vista dels vianants, articularà i vertebrarà totes les activitats col·lectives del centre.

2. Caràcter. Proposem consolidar el caràcter institucional del centre, com a element articulador de la zona, unificant tots els elements de façana amb el color blanc i fent públics els tres metres de separació al carrer.

3. Recursos. Davant la limitació econòmica, amb un mòdul de 620 euros/m² (PEM), es donarà una resposta híbrida, que combinarà materials i tècniques locals amb materials i tècniques industrials. D'aquesta manera es podran optimitzar els recursos que ambdós sectors ofereixen. S'utilitzaran la forma arquitectònica i les estratègies passives com a resposta als requeriments ambientals.

Meritxell Inaraja i Genís

Restauració de l'antiga fàbrica de la moneda 'La Seca' com a Espai Escènic Brossa

La restauració realitzada a la finca número 40 del carrer dels Flassaders, propietat de l'Ajuntament de Barcelona i destinada a Espai Escènic Brossa, correspon a una part de l'espai que va ocupar l'antiga fàbrica de moneda 'La Seca' de Barcelona.

La reutilització com a nou equipament cultural de 'La Seca' s'ha plantejat a partir del manteniment i restauració de la tipologia de l'edifici, les principals intervencions fetes en totes les èpoques i la reorganització dels espais existents. Tot relligat mitjançant la construcció de dos nous espais contemporanis que completen el conjunt i faciliten la percepció i l'ús global de l'edifici.

D'una banda, aprofitant un buit existent a l'edifici original, s'ha creat un triple espai a la zona d'accés que, juntament amb la nova escala ubicada dins la torre medieval, relaciona tot l'edifici en vertical. I, de l'altra, amb la construcció d'un edifici pont a la planta segona, s'ha aconseguit la continuïtat i connexió horitzontal dels espais, amb la definició del pati de la planta primera com a sala d'actes a l'aire lliure.

S'ha mantingut l'espai d'una sola nau creat a la planta baixa com a sala d'espectacles i la resta d'espais interiors s'han netejat de divisions secundàries i condicionat quant a acabats i instal·lacions, per convertir-los en espais diàfans d'usos múltiples.

LaCol Arquitectura

Rehabilitar Can Batlló

Construir

El 1880 entra en funcionament la fàbrica tèxtil de Can Batlló, obra de l'enginyer Juan Antonio Molinero. Juntament amb el Vapor Vell i l'Espanya Industrial actua com a motor econòmic del Sants del final del segle XIX. La indústria es va ampliant al llarg dels anys fins que, entre els seixanta i els vuitanta, la fàbrica tèxtil es tanca i el recinte es converteix en una veritable ciutat dels oficis amb més de 700 tallers. El 1976 el recinte queda afectat pel Pla general metropolità que en determina l'ús com a zona d'equipaments i espai públic per a la ciutat.

Destruir

L'ambiciosa transformació urbana de l'eix Gran Via suposa una potent revaloració del sòl del recinte en el zenit de la bombolla immobiliària. En aquest context, l'Ajuntament cedeix la iniciativa del planejament al sector privat i aprova

un projecte que preveu l'enderroc de moltes de les naus que conformen el complex fabril i que dissol la idea de conjunt que el caracteritza per realitzar-hi un gran parc central encerclat per torres de catorze plantes d'habitatge de luxe. El projecte està aturat a causa de la crisi econòmica i Can Batlló avui

resta pràcticament buit tot esperant que se li doni un nou ús.

Construïm

Treballem sobre el cas de Can Batlló, vinculats al moviment veïnal, entenent que la transformació del recinte és una oportunitat per a la ciutat que la proposta vigent no explota. Una oportunitat de posar en valor el recinte com a llegat del passat material i immaterial de la memòria industrial i obrera catalana, i a la vegada com una oportunitat per reutilitzar i reaprofitar els recursos i les infraestructures existents com a estratègia per a un desenvolupament més equilibrat de la nostra ciutat. És també una oportunitat per dinamitzar l'economia promovent usos productius en espais de gran flexibilitat i adaptabilitat.

Estudiem la història i el context actual del recinte des de diferents vessants (urbà, social i econòmica), fomentem el debat i la discussió ciutadana entorn de la seva transformació, treballem en noves estratègies que, sobreposant-se a la conjuntura actual, permetin rehabilitar progressivament Can Batlló.

Guillem Carabí Bescós

A propòsit d'una reforma:
Jujol i Can Negre

[...] L'arquitectura de Josep M. Jujol ha estat explicada, habitualment, des de l'estigma de la manca de recursos. La precarietat dels encàrrecs de clients modestos i la senzillesa dels materials utilitzats als seus edificis semblen legitimar aquesta percepció.

Dignificar la casa. Aquest i no un altre és l'objectiu de l'encàrrec que Pere Negre i Engràcia Balet fan a l'arquitecte. Les obres de reforma de Can Negre, a Sant Joan Despí, es prolonguen al llarg de quinze anys, al ritme dels beneficis anuals de l'economia dels propietaris. Vestir i transformar l'habitatge. Allò que Loos ja havia escrit explícitament a *Das Prinzip der Bekleidung* (1898): "Posem que aquí l'arquitecte hagi de crear un espai càlid i habitable. Les catifes són càlides i habitables. Aquest espai podria resoldre's col·locant-ne una sobre el terra i penjant quatre tapissos per tal de fer les quatre parets. (...) El primer fou el revestiment. La persona cercava arrecerar-se de les inclemències del temps, protecció i escalfor durant la nit. Buscava cobrir-se. La manta és el detall arquitectònic més antic."

Només cal mirar una fotografia datada al final del procés de reforma de Can Negre per reconèixer, dalt de la tribuna, el gest que recorda la màxima de l'Adolf Loos: "Cobrir-se amb una manta." L'arquitectura de Josep M. Jujol commemora amb aquesta acció, ja posada de manifest des dels primers dibuixos que documenten la reforma, el principi primer de l'arquitectura: arrecerar-se de la intempèrie. [...]

Josep Olivé Saperas

El segon experiment.
Proposta de recuperació de Montbau

Montbau va ser únic com a model de nova ciutat a l'estat espanyol i es va convertir en patrimoni arquitectònic i urbanístic reflex d'una època. Com a conclusió dels actes celebrats en commemoració dels 50 anys del barri, es proposa la preservació activa dels elements de vàlua arquitectònica i del conjunt urbà de Montbau [...]

La viabilitat d'una rehabilitació integral i respectuosa es confirma en l'experiència dels exercicis realitzats pels alumnes de l'assignatura Construcció II de 2n curs de l'Escola d'Arquitectura La Salle els anys

2000-01, 2006-07 i 2008-09, on es demostra que és possible la rehabilitació energètica i funcional dels edificis de Montbau sense que, per això, perdin la dignitat i la unitat estètica originals; i a uns costos, a vegades, molt baixos.

Aránzazu Melón

Un saprofita per a Robin Hood Gardens i altres fenòmens

[...] Robin Hood Gardens (1972), propietat del govern local de Tower Hamlets, són dos blocs d'habitatges socials en règim de lloguer a l'est de Londres. Van ser construïts pels arquitectes britànics Alison i Peter Smithson en un solar que es troba molt proper al centre financer Canary Wharf i al parc olímpic de Londres 2012. Al març de 2008, el govern local va anunciar la demolició dels 214 habitatges dúplex que conformen el conjunt, com a part d'un nou planejament per a la zona. L'anomenat Blackwall Reach Regeneration Project construirà 3000 habitatges i nous equipaments per a la comunitat. Prèviament, les autoritats van considerar que Robin Hood Gardens no reunia la qualitat arquitectònica suficient per ser conservat, i que una inversió de 70.000 lliures per a la rehabilitació de cada habitatge seria excessiva. L'any 1963 Robin Hood Gardens ja havia format part d'un planejament que va implicar la demolició dels insalubres habitatges en filera existents en aquell lloc. Així que, paradoxalment, al segle XXI, la lògica urbanística de la demolició/reconstrucció de teixit urbà residencial es repetirà una vegada més en aquest solar. Els problemes d'obsolescència de Robin Hood Gardens són principalment tecnològics. A la falta de manteniment adequat i d'eficiència energètica se suma el problema de la massificació, atès que hi abunden les agrupacions familiars molt nombroses. No obstant això, des d'un punt de vista tipològic, els 214 habitatges tipus dúplex del conjunt són generosos en dimensions i estan ben distribuïts, il·luminats i ventilats. Per què es fa malbé aquest potencial?

L'estudi Plus (2007), dels arquitectes francesos, Druot, Lacaton i Vassal, demostra que el pressupost necessari per a la demolició es pot invertir d'una forma molt més adequada en la renovació constructiva, tipològica i programàtica dels habitatges existents, i que a més sigui rendible econòmicament. Però l'urbanisme europeu encara segueix la lògica del desfer/refer, on no hi cap el concepte de Rem Koolhaas, *Suspending Judgement*, que busca ajornar un judici a aquest tipus d'arquitectures, com ara els edificis residencials dels anys seixanta i setanta, que a priori sembla que no tenen valor suficient com per invertir-hi. [...]